

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในประเทศไทยนั้นหน่วยงานในการจัดเก็บภาษีอากรและหารายได้ของรัฐนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายหน่วยงานซึ่งบางหน่วยงานก็อยู่ในส่วนราชการเดียวกัน เช่น กรมศุลกากร กรมสรรพากร กรมสรรพสามิต ซึ่งเป็นส่วนราชการที่อยู่ภายในกระทรวงการคลังหรือรูปแบบการกระจายอำนาจการปกครอง เช่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร ซึ่งแต่ละหน่วยงานก็มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจในการจัดเก็บภาษีอากรในรูปแบบต่าง ๆ กัน โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ จัดเก็บรายได้เพื่อจัดทำบริการสาธารณะให้กับประชาชน ซึ่งในการดำเนินการดังกล่าวรัฐต้องใช้ค่าใช้จ่ายจำนวนมากเพื่อนำไปใช้ในการบริหารและจัดทำบริการสาธารณะ

หน่วยงานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น หน่วยงานแต่ละองค์กรย่อมมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจในการจัดเก็บภาษีอากรในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น กรมศุลกากรมีอำนาจจัดเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าที่นำเข้าและสินค้าที่ส่งออก ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 กรมสรรพากรมีอำนาจจัดเก็บภาษีอากรจากรายรายได้และฐานการบริโภคภายในประเทศ ตามประมวลรัษฎากร กรมสรรพสามิตจะจัดเก็บภาษีอากรจากสินค้าและบริการจำพวก สุรา ไฟ ยาสูบ ฯ ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นจะมีอำนาจจัดเก็บภาษีอากรจากภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ และภาษีป้าย

กรมศุลกากรมีภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบตามกฎหมาย คือ การจัดเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าที่นำเข้าและสินค้าที่ส่งออกหรือการจัดเก็บภาษีอากรแทนหน่วยงานอื่น เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิตและภาษีเพื่อมหาดไทย อำนาจความสะดวกในทางการค้าและสนับสนุนการส่งออก ป้องกันและปราบปรามการลักลอบและหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร รวมถึงการปกป้องสังคมโดยควบคุมสินค้าที่เป็นอันตรายต่อเศรษฐกิจและสังคม ควบคุมดูแลการนำเข้าส่งออกสินค้าให้เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังส่งเสริมการค้า

ชายแดน ปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงระหว่างประเทศ ตามนโยบายของคณะรัฐมนตรี¹ เมื่อพิจารณาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันจะเห็นว่าการประกอบธุรกิจและการค้าเป็นจำนวนมากประกอบกับปัจจุบันประเทศไทยกำลังจะเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ส่งผลให้การนำสินค้าเข้าและส่งออกเพิ่มมากขึ้น หากประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีอากรในส่วนนี้ อย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้เพื่อนำไปใช้จัดทำบริการสาธารณะเพื่อให้เกิดประโยชน์มากขึ้น

หนี้ภาษีอากรก็คือหนี้ประเภทหนึ่งเช่นเดียวกับหนี้ทั่วไป แต่หนี้ภาษีอากรเป็นหนี้ที่มีมูลหนี้มาจากกฎหมายมหาชนทั้งนี้ เนื่องจากว่าภาษีอากรคือจำนวนเงินซึ่งพลเมืองในประเทศจะต้องชำระให้เป็นรายได้แก่รัฐเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย² หากผู้มีหน้าที่เสียภาษีสุทธการไม่ชำระภาษีอากรที่ค้างกรมสุทธการก็ต้องใช้สิทธิเรียกร้องให้ชำระหนี้ภาษีอากรผ่านทางกระบวนการยุติธรรมปกติ ซึ่งกรมสุทธการเป็นหน่วยงานของรัฐจึงต้องส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อให้ตั้งพนักงานอัยการดำเนินฟ้องเป็นคดีซึ่งในขั้นตอนนี้ได้มีประเด็นปัญหาหลายประการเกิดขึ้นระหว่างสำนักงานอัยการสูงสุดกับกรมสุทธการ โดยสำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นว่ากรมสุทธการสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองได้เองโดยใช้อำนาจตามมาตรา 57 ของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงส่งเรื่องคืนกรมสุทธการ เมื่อกรมสุทธการได้รับเรื่องคืนก็ได้ส่งเรื่องกลับมาสำนักงานอัยการสูงสุดโดยแจ้งเหตุผลว่าไม่มีกฎหมายในการรองรับการใช้อำนาจของกรมสุทธการในการที่จะยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สิน ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการได้ฟ้องและศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาแล้ว ก็เกิดปัญหาในการบังคับเพื่อให้ได้รับภาษีอากรค้างดังกล่าวคือทางพนักงานอัยการในฐานะทนายความของกรมสุทธการจะต้องยื่นคำร้องขอต่อศาลภาษีอากรกลางเพื่อให้ศาลออกหมายบังคับคดีตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อได้รับหมายบังคับคดีมาแล้วจะต้องส่งหมายบังคับคดีต่อกรมสุทธการเพื่อให้กรมสุทธการตั้งเจ้าพนักงานของกรมสุทธการไปดำเนินการยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีโดยต้องเป็นผู้สืบหาทรัพย์สินและเป็นผู้นำทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็นผู้ดำเนินการ ยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งดังเช่นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษตามกฎหมายอื่นทั่ว ๆ ไป

¹ จาก “การพัฒนากฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมสุทธการให้สอดคล้องกับภารกิจของกรมสุทธการ,” โดย ชูชาติ อัสวโรจน์, 2555, วารสารนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์, 1(1), น. 63. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

² จาก คำบรรยายกฎหมายปกครอง พ.ศ. 2574 ในการประชุมกฎหมายมหาชนและเอกชน (น. 261), โดย ปรีดี พนมยงค์, 2513, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

หลักการบังคับทางปกครองมีหลักการที่สำคัญคือ หลักความชอบด้วยกฎหมาย เป็นหลักการพื้นฐานสำคัญที่จำกัดให้องค์กรฝ่ายปกครองต้องกระทำการตามกฎหมาย ที่องค์กรฝ่ายนิติบัญญัติหรือที่ตนเองตราขึ้นภายใต้การตรวจสอบขององค์กรตุลาการ หรือหลักความชอบด้วยกฎหมาย ในฐานะที่กฎหมายเป็นแหล่งที่มาของอำนาจกระทำการ ขององค์กรฝ่ายปกครองหรือที่เรียกว่า “หลักไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ” หลักการนี้หมายความว่า องค์กรฝ่ายปกครองจะกระทำใดได้ก็ต่อเมื่อมีรากฐานของกฎหมายรองรับโดยบัญญัติให้อำนาจ องค์กรฝ่ายปกครองกระทำการนั้น ๆ ซึ่งเหตุผลที่สนับสนุนหลักการนี้ ได้แก่ หลักประชาธิปไตย ในระบอบรัฐสภา หลักนิติรัฐ และหลักการประสิทธิภาพขั้นพื้นฐาน³

การกระทำใด ๆ ของฝ่ายปกครองที่มีผลไปกระทบสิทธิของประชาชน ฝ่ายปกครอง จะกระทำต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน ซึ่งการที่จะใช้มาตรการบังคับ ทางปกครองในการ ยึด อาศัย และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีสุทธการ เป็นการกระทำที่ก้าวล่วงต่อสิทธิ เสรีภาพในทรัพย์สินที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติรับรองสิทธิดังกล่าวไว้ จึงต้องมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจและวิธีการ รองรับการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ด้วย

จากการศึกษาพบว่ากรณีที่กรมสุทธการจะบังคับให้ผู้ค้างชำระภาษีสุทธการชำระหนี้ภาษี สุทธการ สามารถกระทำได้โดยการฟ้องเป็นคดีต่อศาลภาษีอากรตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษี อากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7 (2) และดำเนินการบังคับคดีโดยเจ้าพนักงาน บังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยใช้สิทธิเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่อื่นทั่วไป

ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าเพื่อให้การจัดเก็บภาษีอากรค้างในส่วนของกรมสุทธการ มีประสิทธิภาพ ลดขั้นตอนลงและคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพในทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษี ไม่ต้องได้รับผลกระทบเกินสมควร ฝ่ายนิติบัญญัติจึงควรบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมแก่กรมสุทธการ ให้มีอำนาจในการยึด อาศัย และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีสุทธการ โดยไม่ต้อง ฟ้องเป็นคดีขึ้นก่อน ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของกฎหมายมหาชนเรียกว่ามาตรการบังคับทางปกครอง โดยกฎหมายนั้นนอกจากเพื่อความสะดวก รวดเร็ว ในการให้ได้รับชำระค่าภาษีอากรที่ค้างชำระ แล้วต้องมีหลักการที่มุ่งหมายในการควบคุมจำกัดขอบเขตของการใช้อำนาจของฝ่ายปกครองและ ต้องเป็นวิธีการที่เป็นธรรมคุ้มครองสิทธิของประชาชน อย่างเสมอภาคกันตามเจตนารมณ์ ของรัฐธรรมนูญพุทธศักราช 2550

³ จาก ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง: หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมายปกครองและ การกระทำทางปกครอง (น.21-23), โดย วรเจตน์ ภาศิริรัตน์, 2549, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

จากการที่พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ดังกล่าวไม่ได้บัญญัติวิธีการในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในเรื่อง การยึด อาัยด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีอากรไว้และพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57 ก็ไม่ได้มีบทบัญญัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับมาตรการบังคับทางปกครองในการยึด อาัยดหรือขายทอดตลาดทรัพย์สินไว้ ทำให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายในการบังคับชำระหนี้ภาษีศุลกากรหลายประการด้วยกัน ดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจที่ไม่ชัดเจนจากการนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลม จากการศึกษาพบว่าสืบเนื่องจากการที่กรมศุลกากรไม่มีกฎหมายที่บัญญัติรายละเอียดในการใช้อำนาจในการยึด อาัยดและขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อนำมาชำระหนี้ค่าภาษีอากรค้างจะมีก็แต่เพียงพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57 วรรคสองที่บัญญัติว่าวิธีการยึด อาัยดและขายทอดตลาดทรัพย์สินให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลมซึ่งการที่กฎหมายไม่ได้กำหนดขั้นตอนและรายละเอียดในวิธีปฏิบัติให้แก่เจ้าหน้าที่อย่างชัดเจนทำให้เจ้าหน้าที่ไม่ทราบขอบเขตในการใช้อำนาจว่าเจ้าหน้าที่นั้นสามารถปฏิบัติได้แค่ไหนทำให้เจ้าหน้าที่เลือกที่จะไม่ใช้มาตรการบังคับทางปกครองแต่เลือกวิธีการฟ้องเป็นคดีเพื่อบังคับแทนเพราะเนื่องจากกลัวความรับผิดชอบหากใช้มาตรการบังคับทางปกครองไม่ถูกต้อง

(2) ปัญหาเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ผู้ใช้มาตรการบังคับทางปกครอง จากการศึกษาพบว่าจากการที่กรมศุลกากรไม่เคยมีกฎหมายเฉพาะให้อำนาจเกี่ยวกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในเรื่องการยึด อาัยดและขายทอดตลาดมาก่อน เพิ่งจะเริ่มมีก็เมื่อมีการออกพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่ให้อำนาจในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในการยึด อาัยดและขายทอดตลาดทรัพย์สิน แต่ก็ขาดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนว่าปฏิบัติได้เพียงใด ซึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่ผู้ต้องใช้มาตรการบังคับทางปกครองของกรมศุลกากรขาดความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติจึงเกิดปัญหาคือ ปัญหาเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ไม่เชื่อถือในอำนาจของตนเอง เพราะเกรงว่าตนนั้นอาจถูกฟ้องร้องในภายหลัง อีกปัญหาคือปัญหาเกี่ยวกับการที่หน่วยงานอื่นไม่ให้ความเชื่อถือในอำนาจในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองของเจ้าหน้าที่ เพราะถือว่าคำสั่งของเจ้าหน้าที่ไม่ใช่คำสั่งของศาล

(3) ปัญหาเกี่ยวกับการยึดอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่ได้ใช้หลักพอสมควรแก่เหตุ จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันการบังคับชำระหนี้ภาษีอากรค้างของเจ้าหน้าที่กรมศุลกากรจะใช้วิธีการฟ้องเป็นคดีต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาและออกหมายบังคับคดีเช่นเดียวกับคดีแพ่งทั่วไป แล้วจึงให้เจ้าพนักงานบังคับคดีบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งซึ่งเจ้าหน้าที่

ของกรมศุลกากรมีหน้าที่เป็นผู้สืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา แต่เนื่องจากปัญหาในการสืบทรัพย์ เช่น การอายัดสิทธิเรียกร้อง การยึดสังหาริมทรัพย์ ที่เจ้าหน้าที่ไม่กล้าใช้ดุลพินิจในการบังคับเพราะเป็นการยากที่จะสืบทราบความเป็นเจ้าของ เจ้าหน้าที่จึงเลือกบังคับเอาอสังหาริมทรัพย์ เพราะอสังหาริมทรัพย์สามารถพิสูจน์ความเป็นเจ้าของได้ง่ายกว่าเพราะมีหลักฐานทางทะเบียนแสดงกรรมสิทธิ์ ซึ่งทำให้บางกรณีหนี้ที่เรียกนั้นมีจำนวนเล็กน้อยแต่อสังหาริมทรัพย์ที่ถูกบังคับมีมูลค่ามาก ซึ่งขัดต่อหลักพอสมควรแก่เหตุ

(4) ปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าและค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียเพราะการนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลม จากการศึกษาพบว่า สืบเนื่องจากการที่กรมศุลกากรไม่มีกฎหมายที่กำหนดขั้นตอนที่ชัดเจนในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในการยึด อายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สิน กรมศุลกากรจึงเลือกใช้วิธีการบังคับชำระหนี้โดยผ่านองค์กรตุลาการ โดยวิธีการฟ้องเป็นคดีเช่นคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งในการฟ้องคดีนี้ทำให้เกิดค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นทั้งในส่วนของการค่าตอบแทนของบุคลากรในองค์กรต่าง ๆ ค่าขึ้นศาล และค่าเอกสารในคดี ซึ่งบางคดียังมีจำนวนหนี้ภาษีอากรที่ค้างชำระยังน้อยกว่าค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปเหล่านี้เสียอีกและยังความล่าช้าของกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการฟ้องคดี ซึ่งไม่สมควรเกิดขึ้นหากเจ้าหน้าที่ใช้มาตรการบังคับทางปกครอง

จากสภาพปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการบังคับใช้มาตรการบังคับทางปกครองเพื่อเรียกให้ผู้ค้างชำระค่าภาษีอากรในส่วนของภาษีศุลกากรในปัจจุบัน ยังไม่มีความเหมาะสมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัญหาและทำการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญห และปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง เพื่อประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีอากรในส่วนของภาษีศุลกากรให้มีความเหมาะสมและในขณะเดียวกันสิทธิ เสรีภาพในทางทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีอากรตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 รับรองไว้ต้องได้รับความคุ้มครองโดยมีหลักเกณฑ์ ที่แน่นอนในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองเพื่อให้การจัดเก็บภาษีอากรของกรมศุลกากรนั้นเป็นไปด้วยความยุติธรรม อันจะส่งผลให้เกิดความเต็มใจที่ประชาชนจะให้ความร่วมมือที่จะเสียภาษีอากรเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์สาธารณะต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมาย แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยภาษีศุลกากร
2. เพื่อศึกษากฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยภาษีศุลกากร และข้อกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยภาษีศุลกากร
4. เพื่อศึกษาและหาแนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองของกรมศุลกากรในการยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สินให้มีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ข้อพิพาททางภาษีอากรนั้นเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานของรัฐพิพาทกับเอกชนในเรื่องเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้เข้ารัฐจึงควรมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และมีความเป็นธรรมไม่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพกับผู้มีหน้าที่เสียภาษีอากร โดยเฉพาะมาตรการบังคับเพื่อให้ผู้ค้างชำระค่าภาษีอากรชำระค่าภาษีอากรที่ค้างนั้นของกรมศุลกากรซึ่งเป็นมาตรการที่กำหนดให้ใช้บังคับหลังจากการฟ้องคดีต่อศาลทั้งนั้น โดยเป็นการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 และต้องบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งซึ่งเป็นระบบที่ใช้ระหว่างเอกชนกับเอกชนทั่วไปโดยเฉพาะมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการยึด อาศัยและการขายทอดตลาดทรัพย์สินทำให้เกิดความล่าช้าและบางกรณีอาจมีค่าใช้จ่ายมากกว่าค่าภาษีอากรที่ค้างชำระนั้นเสียอีก ซึ่งแตกต่างกับหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีหน้าที่จัดเก็บรายได้เหมือนกัน เช่น กรมสรรพากร และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีกฎหมายเฉพาะบัญญัติให้ผู้แทนของหน่วยงานนั้นมีอำนาจในการยึด อาศัย และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระค่าภาษีอากรได้โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีต่อศาลก่อน จึงทำให้เกิดอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หลายประการ ทั้งยังเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เหมือนกันแต่กฎหมายกับบัญญัติให้อำนาจไว้แตกต่างกันจึงขาดเอกภาพในทางปฏิบัติ จึงควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้อำนาจกรมศุลกากรใช้มาตรการบังคับทางปกครองในเรื่องการยึด อาศัย และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้มีหน้าที่เสียภาษีไว้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับองค์กรอื่นที่มีอำนาจหน้าที่อย่างเดียวกัน โดยที่มาตรการบังคับที่จะใช้นั้นต้องเป็นมาตรการที่อยู่ภายใต้หลักที่พอสมควร

แก่เหตุและเป็นธรรมแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามมาตรการทางปกครองนั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์สูงสุดของประเทศ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ จะศึกษาหลักทั่วไปของฝ่ายปกครอง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ประมวลรัษฎากรและกฎหมายอื่นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในการยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สิน เปรียบเทียบกับวิธีการยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหน้าที่กรมสรรพากร พร้อมทั้งศึกษากฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาโดยการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) ทั้งในส่วนที่เป็นตำรากฎหมาย ตลอดจนระเบียบต่าง ๆ และบทความที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์นำมา รวบรวมทำการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาตามขอบเขตการศึกษาเพื่อทำการศึกษา หาข้อสรุปและ ข้อเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความหมาย แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีศุลกากร
2. ทำให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีศุลกากร และข้อกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วย ภาษีศุลกากร
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการบังคับ ทางปกครองของกรมศุลกากรในการยึด อาศัยและขายทอดตลาดทรัพย์สินให้มีประสิทธิภาพ และเป็นธรรม